

Følgende svarer til manuskriptsiden med betegnelsen '178.B.'

137. På denne måde kommer Gud således til at være alle levende væseners ophav, ligesom vi skal se, at alle de levende væsener i verdensaltet bliver Guds fysiske og åndelige organer for livsfornyelse. Og dette område er altså som nævnt Guds "sekundære bevidsthed". Inden for dette bevidsthedsområde finder Guds "skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse" sted. Det levende væsen udgør altså Guds påbegyndte skabelse af dette til at blive til "mennesket i hans billede efter hans lignelse". De levende væsener er således hver især en "jeg-del" af Guds jeg med en evig talentkernestruktur for tilblivelse af "mennesket i Guds billede". Vi er altså her ved det "evige noget", der nu igennem en meget lang skabelses- eller udviklingsproces skal blive til et såkaldt "levende væsen i Guds billede". Vi er her ved den virkelige "Adam", ikke ved Bibelens Adam. Denne "Adam" eksisterer her kun som en "jeg-del" af Guds jeg. Som man kan se i mit hovedværk er denne "jeg-del" kun en minerallivsenergi. Guds jeg består som nævnt af et immaterielt noget, som i virkeligheden ikke er immaterielt, men kun befinder sig i en sådan tilstand, at det er absolut utilgængeligt for sansning, og afviger således fra alle detaljer af fysisk og åndeligt stof eller materie. Dette giver sig til kende gennem stoffets eller materiens logiske styrelse og skabelse. Det afslører sig selv som det levende, logiske, beherskende og skabende i stoffet eller materien. Da det er en "jeg-del" af verdensaltet, og dette afslørede, at det er en enhed, der udgør bevidsthedsevnerne: instinkt, tyngde, følelse, intelligens, intuition og hukommelse, urbegæret og en over disse energier forekommende anden energi, vi har udtrykt som "moderenergien", har vi her det evige jeg eller den evige livskerne i alle levende væsener. Disse udgør altså tilsammen Guds jeg. Hertil kommer også, at jeget er det virkelige "faste punkt" i det levende væsens bevægelse, livsoplevelse, manifestation og skabelse. Disse X-energi er i sig selv lige så immaterielle som selve jeget. De kan ligesom jeget kun erkendes ved deres virkninger i stoffet eller materien. De har de virkninger, at de udgør de levende væseners mentalitet, sans- og skabeevne, og kommer derved til at fremtræde for sansningen som levende væsener af en hvilken som helst art eller race, fysisk eller psykisk, der eksisterer. Dertil kommer, at det også skyldes den samme guddommelige "jeg-del", at vi selv eksisterer og kan opleve og skabe.

Ordene ikke ved Bibelens Adam. kan såvidt jeg da kan se ikke udledes af noget af det i hånden tilføjede, og må i så tilfælde anses som EN TILFØJELSE, SOM INTET GRUNDLAG HAR I MANUSKRIFTET.

Ordet "jegdel" er konsekvent ændret i DIK til "jeg-del".

Det der i DIK er blevet til Som man kan se i mit hovedværk skulle, så vidt jeg kan se, svare til noget tilføjede i hånden. Jeg får imidlertid snarere dette til Som vi senere skal se. Ordet hovedværk er det mig ikke muligt at se i noget af det tilføjede. Dette viser igen, hvor usikkert et projekt DIK er. Det er et værk, som man ikke med nogen som helst ret kan tillægge Martinus som forfatter til. Man kan jo ikke bare gætte sig frem, og så sige, at det er et originalt værk med Martinus som forfatter.

Ordene anden energi i en over disse energier forekommende anden energi er en højst usikker læsning. Ordet energi er netop streget ud, og i hånden står der efter et meget utydeligt ord 01. Denne vanskelighed lader man i DIK som ingenting om. Det man ikke forstår i manuskriptet forholder man sig ikke til. Man vælger den løsning, man tror man selv forstår.

Som det turde være fremgået, og som man med sine egne øjne umiddelbart kan se, er denne manuskriptside i den grad fyldt med overstregninger og usikkerheder, at det er ganske uforsvarligt at lade Martinus stå som forfatter til en redigeret version af dette. Dette så meget desto mere som der her er tale om nogle af de mest dybe analyser i værket. Meget kunne tyde på, at Martinus ikke anså disse afsnit for færdige. Fx beskriver Martinus her Guds jeg som værende ikke-immaterielt snart immaterielt. Denne uklarhed i formuleringen ligner ikke den standard, vi ellers ser i Martinus' værk.

Alt i alt må disse manuskriptsider anses for ufærdige kladder, som der ikke er grundlag for at forsøge at sammenskrive til "færdige" bogsider. Og da slet ikke af personer, som ikke er i nærheden af at besidde Martinus' høje bevidsthedsniveau.